

Al-Duna és a Kazán szorosok- Hajós kaland a déli végeken

Iskolánk hetedik osztályával, a jánosházi Batthyány Lajos Általános Iskola és a Szelestei Általános Iskola hetedik évfolyamos tanulóival a Határtalanul Program keretein belül áprilisban részt vettünk egy 5 napos szerbiai tanulmányi kiránduláson. Utazásunk alatt számos a nemzeti összetartozást erősítő élményben volt részünk.

A több órányi buszút után első állomásunk a Palicsi-tó partja volt, ahol egy rövid sétát tettünk, mely során a szecessziós fürdőépületeket, villákat, a Vigadót, valamint a Bagolyvárat csodáltuk meg. A honismereti vezetőnk a helyhez fűződő legenda bemutatásával tette számunkra emlékezetesebbé a látogatást.

Ezután az állatkert okozott páratlan élményeket. Vadregényes környezetben, testközelből vehettük szemügyre az ott lakó állatokat, növényeket.

Később utunk Szabadkára vezetett, ahol a belvárosi sétánk során megnéztük Jakab Dezső és Komor Marcell építészek szobrait, akiknek a környék szecessziós épületeinek terveit köszönhetjük. Megtekintettük továbbá a Szentháromság szobrot, a Kaszinó épületét, a Népszínházat végül a Kaptáros házat is. A mézeskalács ház, vagyis a Raichle-palota ámulatba ejtő szépségével teljesen magával ragadott minket. A szecesszió stílusjegyeit általa örökre emlékezetünkbe véstük. Akárcsak a szabadkai zsinagóga épületét. A napunk egyik fénypontja pedig az volt, mikor a Kosztolányi szobroknál a honismereti vezetőnk felolvasta a szabadkai születésű írónk Nyár, nyár, nyár című művét, majd együtt zengtük annak „pikánsabb” mondanivalóját. ☺

A városnézést követően elfoglaltuk zentai szállásunkat, megvacsoráztunk, majd hosszas beszélgetést követően nyugovóra tértünk.

A programok tekintetében a második napunk bizonyult a legsűrűbbnek. A Zentai Városházán sok időt töltöttünk, a csatáról részletes és izgalmas beszámolót hallgattunk végig, elidőztünk a csata makettjénél, majd a színvonalas kiállítást is megtekintettük. A következő célállomásunk a Petőfi Sándor Általános Iskola volt. Az itt töltött időt sosem fogjuk elfelejteni. Lehetőségünk nyílt az intézményben tanuló diákokkal megismerkedni, barátságos focimeccseket játszani, valamint egy tanórára is beülhettünk. Tanáraink ezalatt az intézmény igazgatójával és az ott dolgozó pedagógusokkal ismerkedtek meg. A tanárok és a diákok szeretettel fogadtak, teával és süteménnyel is megvendégeltek minket. Az iskolalátogatás szívünkben kedves emlék marad.

A koradélutáni órákban útnak indultunk, s meg sem álltunk Óbecséig. Itt egy igazán aktív órát töltöttünk el. A Than fivérek életét és munkásságát ismerhettük meg. Izgalmasabbnál izgalmasabb interaktív játékok és eszközök kötötték le figyelmünket. Than Mór festőművész alkotásai pedig lenyűgöző látványt nyújtottak a terem falain.

Utunk ezután Beodrára vezetett. A gőzgép, traktor és oldtimer múzeum elrepített minket dédszüleink mindennapjaiba. Egy gőzgépet a kedvünkért még el is indítottak! Hangos és lenyűgöző élményben volt részünk.

A Tiszát átlépve elértünk Törökbecséhez, ahol a Hungária szoborhoz látogattunk el, aztán a templomkertben koszorúzással és főhajtással megemlékeztünk az aradi vértanúra, gróf Leiningen-Westerburg Károlyra.

A harmadik napon Nándorféhvárra mentünk, fölkerestük a várat, majd a Duna és a Száva összefolyását. A várban egy helyi idegenvezető segítségével felelevenítettük történelmünk egyik leghíresebb csatájának emlékét, majd az emlékkőnél elhelyeztünk egy koszorút. Ezt követően szabadidőnkben kicsit vásárolgattunk a sétálóutcában. Zimonyban meglátogattuk a Hunyadi szobrot, ahol szintén elhelyeztünk egy koszorút. Este elfoglaltuk a második szálláshelyünket, ami Székelykevéen volt.

A negyedik napot vártuk a legjobban. A Galambóci vár döbbenetes látványt nyújtott a Duna partján! Honismereti vezetőnk a parkolótól a vár bejáratáig elmesélte a Babakáj szikla legendáját, László vár történetét. Ezután hajóra szálltunk és a Tekijai öbölből a Vaskapu-szoros Kis-és Nagy-Kazán szakaszán sétahajókáztunk. Láttuk Európa legnagyobb emberábrázolását, a Decebál domborművét és a Széchenyi-emléktáblát is. A hajóút felemelő élmény volt. Egy ideig csendben szemlélődtünk, élveztük a nap sugarait és az elénk táruló látványt. Az út második felében nem voltunk ilyen szerencsések, mert esőfüggönyön át láthattuk csak a tájat. Utunk végén szomorúan vettük tudomásul, hogy utolsóelőtti napunkat zártuk Szerbiában.

Ötödik, s egyben utolsó napunk reggelén kissé már fáradtan, de annál több lelkesedéssel indultunk Szendrő várához. Majd Pétervárad következett. A Petur bánról elnevezett város erődjét látogattuk meg, ahol Rózsa Sándor is raboskodott. A kazamaták egy részét is bejártuk. Újvidéken a Mária neve római katolikus templomban csendesedtünk el egy picit, összegeztük magunkban az elmúlt napok eseményeit és adtunk hálát mindazon emlékekért, élményekért, melyeket Szerbiában gyűjtöttünk össze.

Felejthetetlen napokat töltöttünk együtt Délvidéken. A jánosházi és szelestei diákokkal karöltve felfedezhettük történelmünk eddig nem ismert szeletkáját, és bebarangolhattuk azokat a vidékeket, amelyekről eddig csak tankönyveink lapjairól olvashattunk.

Jeczó Fanni

7. osztályos tanuló